

Z RÁJE DO RÁJE

OVCE, PASTÝŘ A PASTÝŘI

NEZAPOMENUTELNÁ SETKÁNÍ S...

PODOBNOST POUZE NÁHODNÁ...?

SRDCE

Vieš ako je na tom tvoje srdce? Keď sa ti niekto prihovorí ostro, odpovieš mu tak isto? Záleží to od stavu tvojho srdca. Keď máš príliš nabitý rozvrh, alebo zoznam vecí, ktoré máš urobiť je preplnený, strácaš rozvahu alebo konáš v pokoji? Keď vidíš na ulici staršiu ženu, ako pomaly kráča s plnou taškou, pozeráš sa na ňu ako na bremeno spoločnosti alebo ako na príležitosť, ktorú ti ponúka Pán Boh? To záleží od stavu tvojho srdca. Prechovávaš v sebe nenávisť alebo ponúkaš milosť? Zaoberáš sa ľútosťou

nad sebou, alebo sa sústreďuješ na Pána Ježiša Krista? Piješ z ľudského pohára nešťastie alebo okúšaš Božiu milosť? Podľa toho spoznáš, v akom stave je tvoje srdce. Niet divu, že múdry muž prosí: „Nado všetko, čo treba strážiť, strež svoje srdce, lebo z neho pochádza život.“ (Prísl 4,23) Dávidova modlitba by mala byť aj našou prosbou: „Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.“ Prajem vám krásny deň, plný lásky a Božej sily robiť tie správne veci. ■

IMPRESUM

Z RÁJE DO RÁJE

Nezávislý časopis Z ráje do ráje sleduje misijní účel. Časopis vychází nepravidelně. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat na adrese redakce. Žijeme v čase, kdy se dějiny tohoto světa uzavírají, jdeme přímou cestou za Bohem, naším Vykupitelem. Časopis můžete nabídnout svým sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti evangelia neslyšeli.

Redakce:

Marcela Juřicová
Alena Hotová
Petra Bauer

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Marcela Juřicová - Ráj
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.
Tel:0049 8031 9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz
IČ:02291959
MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdek Místek
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
IBAN:
CZ660100000865795310207
BIC:KOMBCZPP

Layout: Petr Poslušný

OBSAH

2	Srdce	ÚVODNÍK
4	Ovce, pastýř a pastýři F. GEHORSAM	ZAMYŠLENÍ
11	Nezapomenutelná setkání s... J. KOVÁČIK	SETKÁNÍ
20	Já chodím do zahrady sám	PÍSEŇ
22	Podobnost pouze náhodná...? J. KOVÁČIK	PODOBNOST
25	Působit pokoj vyžaduje nový postoj	EGW
30	Konej své dílo	
31	Reklama	

» *Okuste a vizte, jak
dobrý jest Hospodin.
Blahoslavený člověk,
kterýž doufá v něho.* «

Žalm 34,9

OVCE, PASTÝŘ A PASTÝŘI

pixabay.com

Tři pojmy – jeden společný problém. Jaký? Pokusíme se ho definovat a najít řešení, jak by se mohly vzájemně úspěšně vyřešit což, nebývá někdy snadné.

O pastýři a pastýřích se v některých literárních písemnostech obecně hovoří, když se líčí jejich odříkavé povolání a svědomitost, s jakou pečují o svěřené majetek, který často nepatří jim samotným.

Vedou poměrně skromný a často odříkavý život v nepohodlí a v nehostinném prostředí. Pastviny bývají mnohdy vysoko v horách daleko od civilizace, kde hrozí nebezpečí útoků divoké zvěře a jsou vystaveni nepřízní počasí. Právě tehdy se pozná, jakou cenu má dobrý pastýř. Jeho cena ještě více vyniká, když je jako námezdní síla najat někým, komu

stádo patří. Není mnoho těch, kteří by rádi obětovali své pohodlí od jara do pozdního podzimu a svědomitě pečovali o to, co není jejich. Dnes je to zvláště aktuální, protože se skoro každý nejdříve zeptá: „A co z toho budu mít?“

Fyzické postavení pastýře

Už jsem se setkal i s lidmi, kteří si myslí, že kdoví jaké to není idylické povolání, na zdravém čerstvém vzduchu, často v horách bez námahy stačí jen dávat a radovat se z nenáročné práce. Tak to vidí ti, kteří nevědí, co takové povolání opravdu obnáší. O nehostinném prostředí a fyzickém nebezpečí, jsem se zmínil jen letmo. Skutečnost je mnohem, mnohem těžší. Když se člověk ocitne sám se stádem několika set ovcí, nebo lam, proti smečce hladových vlků, jaguárů či medvědů v peruánských Andách nejde o idylické zaměstnání. Šelmy jsou hladové a kořist tak snadná; vysvětlujte hladové zvěři, že se to nesmí. Tady je třeba pohotově jednat. Je pravda, že pastýři často mívají k dispozici psa, jednoho nebo i více psů, ale stádo se pase na ploše několika hektarů a situace je nepřehledná. Psi jsou cvičeni k tomu, aby stádo udržovali pohromadě, a to také dělají, ale přesto...

Domácí skot a menší hospodářská zvířata, nejsou jako divoký skot, buvoli, zubři a podobně. Je potřeba je chránit. Divoká zvířata se dokážou obdivuhodně sama ubránit a ochránit i svá mláďata, pokud jsou zdravá, takže si na takové stádo nechají zajít chuť i ty nejdravější šelmy. To ale neplatí u menšího skotu, kterému se říká brav. Proto potřebují pastýře, jimž pomáhají cvičení psi, jak jsme si už řekli. Ale hlavní zodpovědnost spočívá na pastýři, i kdyby měl u stáda i několik psů.

Duchovní úloha pastýře

Hlavním úkolem není popisovat těžkosti a problémy pastevců, ani odkazovat na literární práce, které o nich pojednávají, jakkoli jsou zajímavé a inspirující. Hlavním smyslem této práce bude duchovní rozměr tohoto povolání, které symbolizuje kněžství, nebo také, jak říkají protestanté, povolání faráře či kazatele.

Známým textem na toto téma je 23. žalm. Bylo už vyřčeno a napsáno hodně superlativů na toto literární dílo. Je to bezesporu skvost starého literárního biblického písemnictví. Bylo uspořádáno mnoho soutěží jak,

co nejlépe prezentovat toto starodávné literární dílo. Hodně poetiků, se předhánělo v tom, kdo nejlépe dokáže přednést jednotlivé pasáže tohoto skvostu starého písemnictví.

Dvojí pohled na 23 žalm

Pro ilustraci uvedu jeden příběh: Dva poslední recitátoři se chopili slova. První sklidil obrovský aplaus za to, jak brilantně přednesl jednotlivé části. Hlediště dlouho bouřilo nadšením a ani nedovolovalo interpretovi opustit podium.

Když se konečně situace uklidnila, ohlásil uvádějící jakéhosi kazatele. Lidé s napětím očekávali, co že se bude dít po takovém aplausu. Na podium vystoupil starý bělovlasý muž, trochu shrbené postavy a i on „přednesl“ své pojetí tohoto žalmu. Žádný aplaus jako před tím, se neozval.

Rozpačitou situaci, která v sále v tu chvíli nastala, zklidnilo až vystoupení konferenciéra, který pronesl jen několik vět: „Dnes jsme slyšeli dva přednesy dvacátého třetího žalmu. Nejdříve od toho, kdo zná velmi dobře tento žalm. Podruhé, od toho, kdo dobře zná toho pastýře.“ Jestliže před tím obecenstvo bouřlivě tleskalo, teď užasle a s obdivem pozorovalo starce, který nenápadně odcházel z jeviště, starý kazatel představil onoho pastýře tak, jako by ho viděl před sebou.

A to bude hlavní náplní a myšlenkou poslední části tohoto zamyšlení. Kdo jen může být tím pastýřem? Kdo je oním knížetem pastýřů a kde je dnes? Někteří věří, že je v Římě. Jiní se domnívají, že je v Moskvě, někteří si myslí, že je snad v Bruselu atd. Nic z toho nemůže být pravda, protože dobrý pastýř je jenom jeden. Je to ten, který sám o sobě prohlásil: **“Já jsem ten dobrý pastýř...”** Dvacátý třetí žalm byl předzvěstí jeho skutečné existence. Svojí metafyzickou existencí je dnes přítomen ve shromáždění jeho skutečných stoupenců.

Nikdy to o sobě nikdo neřekl.

Stávalo se někdy, že ve snaze ochránit stádo, nasazoval pastýř svůj život. Literatura v této oblasti zná případy, kdy docházelo i ke smrtelnému zranění. I Bible zná podobné případy. Jen si vzpomeňte na Davida, jak

říká, že lva nebo medvěda bil tak dlouho až ho i zabil. (1Sam. 17, 34.36.) Neříká se ale, jakou měl zbraň, i když se z v. 35 zdá, že měl jen své ruce.

Z mnoha míst Písma plyne, že ten, který o sobě řekl „Já jsem ten dobrý pastýř“, také používal své ruce k zachraňování ovcí. Pomáhal nemocným a chudým ale nikdy to nestálo něčí život. Používal metafyzických zbraní a zlo vždycky muselo poslechnout a ustoupit. Stačila k tomu pouhá verbální výzva nebo příkaz a bylo po problému. Ani lékaři té doby se nestačili divit, jak hladce to šlo.

Všem pomáhal, ale sám sobě nakonec pomoci nemohl. Jako by tu zázračnou moc náhle pozbyl. Ale On nepřišel proto, aby sám sobě pomáhal. Dobrý pastýř má především pečovat o svěřené ovce. Nejde jen o nebezpečí v podobě dravých šelem. Zabezpečuje také to, aby se měly kde pást, a aby pastva byla dobrá a vydatná. A tady bychom mohli udělat menší exkurz a porovnat dobrého pastýře s pastýři dnešních dnů, - kněžími a kazateli.

Analogie s dnešní situací

„To není možné srovnávat, je jiná doba,“ slyšíme často. Ale ovce se pasou stejným způsobem a jejich potřeby jsou stále takové, jako byly před 2000 lety. Někdo jim tu pastvu musí vyhledat a na ni dovést. Ovce, nebo drobný brav nejsou divoká zvířata, o která se nemusí nikdo starat. Zajištění dobré a vydatné pastvy, má na starost pastýř. Druhý verš oné pastýřské symboliky, (23,2.) to srozumitelně oznamuje. Také říká, jak to působí na duši člověka, i když hovoří v obrazné symbolice, pastýře a ovcí. V celé té nádherné poezii se neustále střídají fyzikální a metafyzické souvislosti pastýřské péče o duše ovcí. Z toho je možné odvodit, jak by ve skutečnosti měla vypadat duchovní péče o svěřená křesťanská seskupení. Pastýř vyhledává dobrou pastvu, vede na ni ovce, ale ovce už se pasou samy. Není potřeba, aby jim pastvu vkládal přímo do úst, nebo dokonce za ně přežvykoval a trávil to, co si jim vyhlédl. To už není jeho úkol. Na to mají ovce přirozené vybavení. Členové křesťanského společenství mají být vedeni na vydatnou a dobrou pastvu, ne na ni hnáni. Věřící lidé na rozdíl od ovcí mají rozum, aby poznali co je dobré. Duchovní a pečovatelé o křesťanská společenství nemají dělat za své ovečky to, co jim nenáleží. Každý jednotlivec by si to měl uvědomit, právě tak, jako kněz či farář nebo kazatel. Potom by se nemohlo stát to, co je často slyšet z řad některých

společenství: „Musíme se zeptat pana faráře, nebo bratra kazatele...“ Kdyby přicházeli na vydatnou a vše obsahující pastvu Bible a byly jim vysvětlovány principy živého Božího slova, nemuseli by být tak závislí na člověku. Závislost na Bohu a Ježíši jako pastýři pastýřů je namísto a člověk je schopen ji dosáhnout při správném „způsobu vedení a pastvě.“ V takovém případě je člověk občerstvován a má užitek z toho, co sám z „dobré pastvy získal,“ aniž by mu to někdo „přežvýkal a natrávil.“ Tak to předpokládá celá koncepce tohoto krátkého a výstižného díla starého židovského pojetí sounáležitosti fyziky a metafyziky, tělesna a duchovna. Potom nastává přirozená přátelská vazba mezi svěřenou skupinou lidí, podobná té jakou má pastýř ovcí se svými ovci. Od starých zkušených pastýřů jsem slyšel, že ovce, ač nemají rozum, mají zvláštní smysl, že poznají svého ošetřovatele a pastýře. Dojde-li někdy z jakýchkoli důvodů k tomu, že je potřeba starého pastýře nahradit jiným, pak to určitou dobu trvá, než je vybudován nový vztah vzájemného porozumění a osobních vazeb. Tak podobně to také funguje mezi lidmi, jen ještě s osobnějšími důsledky. Staří pastevci říkají, že mnohé ovce mají podmíněnou paměť. Záleží na tom, jak se pastýř chová ke svým ovčím, což ony si prý dobře pamatují. Jeden „ovčák,“ mi vyprávěl, že měl velké problémy s jednou tvrdohlavou a neposlušnou ovčí, která neustále někam zabíhala a toulala se, kde neměla co pohledávat. Mnoho starostí mu způsobila tím, jak ji musel neustále někde hledat. Už nevěděl, co s ní má dělat, až ho napadla podivná myšlenka. Trestat ji, nemělo prý význam. Když jednou spokojeně okusovala nad jakousi roklí trsy pěkné trávy, napadlo ho, shodit ji dolů. Šikovně ji postrčil a ovce v kotrmelcích skončila v rokli. Neobešlo se to ale bez následků. Poranila se a silně kulhala, takže ji musel odnést. Několik dní se nemohla pást a musela zůstat mimo stádo, dokud nebyla zase schopná být pohromadě s ostatními ovci. Tato prapodivná terapie měla úspěch. Od té doby se „polepšila.“ Při té příležitosti jsem si vzpomněl, že podobná zkušenost je popsána v knize Job.

Jeden z možných způsobů pastýřské léčby?

Celé to vyprávění zkušeného pastýře se nápadně podobá tomu, co stojí v knize Job. Tam je v páté kapitole 17. a 18. verši popsáno něco podobného, jen s tím rozdílem, že se jedná o člověka a ne ovci.

„Aj, jak blahoslavený jest člověk, kteréhož tresce Bůh! A protože káráním Všemohoucího nepohrdej.“

„On zajisté uráží, on i obvazuje: Raní a ruka jeho také léčí.“

To jistě nebude jenom jeden z možných způsobů léčby nebeského pastýře. Mohli bychom říci, že kolik ovcí, tolik způsobů léčení. To, co se může zdát nehumánní a bez lásky, je jen zdánlivé. Pastýř jistě neměl nehumánní nebo dokonce mstivé cíle. On jen chtěl zbavit ovečku něčeho, co jí škodilo, a v důsledcích potom i jemu.

Nevíme přesně, proč mnohdy přicházejí na věrné následovníky nebeského pastýře okolnosti, kterým nerozumíme jako pozorovatelé, ani jako postižení. Jistě to ale bude mít nějaký záměr. Není pravda to, co často lidé říkají, věřící nevyjímaje: „To byl jeho osud.“ Jinými slovy: „Tak to mělo být.“ To ale nemůže být správná odpověď, protože pak by nemohla být pravda to, co Bible říká: **„...Naději máme v Bohu živém, který je ochráncem všech lidí, a zvláště věřících.“**

Opravdoví věřící takové jednoduché závěry nedělají. Ti spíše trpělivě a tiše s bolestí uvnitř duše nesou, co je stihlo, a ví, že „naději máme v Bohu živém,“ a že dobrý pastýř už dávno sám „položil život za své ovce.“

Realita našich dnů

Nechci hodnotit současný stav. To mně nepřísluší, jsem jedním ze „stáda ovcí pastýře.“ Čtenář si ale může ve světle toho, co bylo napsáno a toho, co vidí, udělat úsudek. Tak se proti ničemu a nikomu neproviní. Bude ale muset zodpovědně posoudit, jak pozici pastýře, tak i ovcí. A to nebude nejlehčí úkol. Dnes se řada „ovcí“ docela ráda „toulá a okusuje lákavou pastvu nad nebezpečnou roklí.“ S takovými ovceci jistě nebudou mít pastýři snadnou práci.

Ale na druhé straně je také pravda, že někteří pastýři vodí své ovce na pastvu liberální, svobodomyšlné a zlehčené (umírněné) teologie. To není „pastva“ živého Božího slova a ovce mohou přirozeně duchovně chřádnout z nedostatku dobré pastvy.

To byl také jeden z důvodů, proč jsem si netroufal hodnotit dnešní skutečnost. Z toho vyplývá poučení, že všichni, jak pastýři, tak ovce, se máme ještě pořád co učit. Svého pastýře by každý křesťan měl znát velmi dobře. Přináší-li někdo to, co se neslučuje s jeho učením a způsoby uctívání, tak nebude něco v pořádku a člověk by měl zpozornět a ne si říkat: „Zeptáme se bratra kazatele...“

Samozřejmě se předpokládá, že přirozenou součástí „potravy z pastvy“, kterou přináší kazatel, je i to, že pastýř své ovečky upozorňuje na nebezpečí bludů tak, aby tomu porozuměly a bez rozmyslu a posuzování nenaletěly líbivým řečem. Duch pravdy musí být zřejmý, když ho budeme zkoumat měřítky Písma. (1Kor. 2,4.) To už bude záležitost každého jedince, ne pastýře, i když i nadále může mít poradní slovo, nebude však rozhodovat. Ovečka také musí „trávit“ sama, pastýř to za ni nemůže udělat.

Rekapitulace

Z toho, co bylo popsáno, je zřejmé, že vztah pastýř - ovce, symbolizuje vztah mezi duchovním a věřícím. Je zapotřebí, aby mezi nimi byl vztah vzájemné důvěry, avšak při zachování určité svobody. To zaprvé. Dále je žádoucí, aby oba subjekty měly důvěrný vztah s Pastýřem pastýřů, Ježíšem. To zadruhé. Potom je také nutný, zase pro oba, stejný zdroj duchovní potravy z Božího slova, Písma svatého, který potřebují jak, duchovní tak i věřící. To zatřetí. A mohl bych jmenovat další a další, předpoklady vzájemného vztahu. Některé byly řečeny, jiné naznačeny.

O tom hovoří a zpívá i pastýřský žalm 23. Nebyl napsán proto, abychom žasli nad starým židovským literárním uměním, ale spíše proto, abychom měli důvod k vděčnosti za takového pastýře a také za pastýře, kteří „pasou“ své svěřence a řídí se Jeho příkladem. To jsou měřítka, kterými by měli být hodnoceni, ne podle toho, jak je kdo komu sympatický, ať je chudý, nebo bohatý.

Bude-li tomu tak, potom dojde k tomu, co je psáno v posledních třech verších tohoto 23. žalmu. Věřící se v žádném ohledu nemusí obávat budoucnosti. Bude mít všechno potřebné pro spokojený život, i když nebude v očích okolí zámožný a bohatý. Dobrý pastýř je toho zárukou. ■

F. GEHORSAM 30. 6. 2017.

Z RÁJE
DO RÁJE 4.2018

NEZAPOMENUTELNÁ SETKÁNÍ S...

Pisatelé Bible zaznamenali mnohá nezapomenutelná setkání lidí s Ježíšem. Jsou to příběhy a zkušenosti velice poučné, zajímavé, zvláštní. Uskutečnily se za různých okolností, na různých místech, neplánovaně, někdy i plánovaně – s dychtivou touhou po nevšedním zážitku.

Z mnoha setkání (příběhů) jsem vybral alespoň některé a doufám, že i my více zatoužíme setkat se s Ježíšem, až přijde ve své slávě, jako Král králů...

Příběhy setkání

a) **Evangelisté – Matouš, Marek, Lukáš** – podávají informace, že **hebrejské matky** přinášely své děti k Ježíši, „aby na ně ruce vkládal a modlil se ...“ Mt 19, 13.

„Mezi Židy bývalo zvykem, že rodiče přiváděli děti k některému z rabínů, aby na ně mohl vložit své ruce a požehnal jim. Jedna matka odešla se svým dítětem z domova, aby vyhledala Ježíše. Po cestě řekla sousedce, kam jde, a ta také chtěla, aby Ježíš požehnal i jejím dítětem...Matky se

zaradovaly. Vrátily se do svých domovů oblaženy slovy Kristovými...“
DA 511-512, TV 358 (původní staré vydání)

Obracím se nyní na rodiče ASD, zvláště na matky: Vedete své děti k Ježíši, aby poznávaly Jeho lásku už od svého mládí? Hebrejské matky jsou pro vás velkým příkladem.

b) Zastavme se nyní u **Jákovovy studny**. Na jejím okraji odpočíval unavený Ježíš. Najednou k tomuto místu přichází **Samařanka**. Nepřichází, aby se tam setkala s Ježíšem. Nevěděla, že u studny je Ježíš. Přichází načerpat vodu... Vůbec si Ježíše nevšímá – neměla zájem nabídnout vodu, unavenému poutníkovi, případně s Ním (Ježíšem) promluvit. Ne, ne! On je přece Žid a ona Samařanka! Mlčení přerušil až Ježíš, když ji požádal o vodu. Tato žena nebyla tak ochotná, jako Rebeka, když ji u studny požádal neznámý cizinec, Abrahamův služebník „o maličko vody z věderce...“ 1M 24, 17. A v dalším textu čteme: „Rychle složila vederce na ruku svou a dala mu pít.“ Dokonce napojila i jeho velbloudy...

pixabay.com

Samařanka se však ohradila slovy: „Kterak ty Žid, žádáš ode mne nápoje...“ Poté se mezi nimi rozproudila debata o všem možném a Ježíš jí při té příležitosti nabídl „vodu živou“ – „Vyvěřající k životu věčnému“ v. 16.

„Když žena hovořila s Ježíšem, učinila na ni Jeho slova hluboký dojem... Uvědomila si, že její duše žízní tak, že vody ze studny v Sichem nemohou tuto žízeň uhasit...“ DA 189, TV 123

A výsledek? „Ženu naplnila radost, když naslouchala slovům Kristovým... Se srdcem překypujícím štěstím spěchala, aby ostatním sdělila převzácné osvícení, jehož se jí dostalo.“ DA 191, TV 125

c) **Nikodém.** O tomto vysoce postaveném muži v židovském Sanhedrinu se zmiňuje pouze Jan. Proč pouze on? Nikodém svoji tajnou návštěvu u Ježíše z bezpečnostních důvodů, nikomu jinému nesvěřil. „Nikodém sdělil Janovi obsah této rozmluvy a ten ji zaznamenal pro poučení miliónů. Pravdy v nich obsažené jsou dnes právě tak významné, jako byly oné slavné noci ve stínu hory, když přední židovský muž přišel k pokornému učiteli z Galileje, aby se poučil, jak žít.“ TV 115, DA 177

Nikodém na toto setkání nikdy nezapomněl. Radoval se, že poznal Ježíše – Mesiáše, a to na základě textu, který mu Ježíš přiblížil: „A jakož Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí být povýšen Syn člověka.“ Jan 3, 14. Podobně šťastný byl i Etiopan, kterému zase Filip vysvětlil Kristovo poslání na základě slov u proroka Izaiáše, která četl na své cestě. Sk 8, 28. 29.

d) **Saul z Tarzu** – pronásledovatel, se setkal s Ježíšem za zvláštních okolností... Tento mladý muž netoužil po setkání s Ježíšem, jak čteme ve Sk 9, 1.2 „...přišel k veleknězi a vyžádal si od něho pověřující listy na synagógy v Damašku, aby našel a přivedl do Jeruzaléma každého, jenž patří k té CESTĚ, muže i ženy.“ (Petrů+PNS) O jakou cestu se jednalo? Tou cestou byl, je a zůstává Ježíš. On o sobě řekl: „Já jsem ta CESTA...“

Když na svém koni uháněl do Damašku v Sýrii, vzdáleném od Jeruzaléma 150-200km, byl nečekaně zastaven – ne syrskými celníky, ale zábleskem světla, intenzivnějším, než sluneční paprsky v poledne. Oslepen padl na zem. V tu chvíli zaslechl hlas: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ Jelikož nevěděl, kdo jej takto jeho jménem oslovil, ptal se „Kdo jsi, Pane?“ Předpokládám, ba dokonce jsem přesvědčen, že nepočítal s odpovědí, která následovala: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.“

V této odpovědi se Kristus ztotožnil s těmi, které Saul pronásledoval – s těmi, kteří se rozhodli žít a kráčet **Cestou** vedoucí do nebeské slávy.

„Saul rozuměl slovům, která byla pronesena, a byl mu jasně zjeven TEN, jenž promluvil – totiž Syn Boží. V oslavené bytosti, jež stála před ním, poznal Ukřižovaného.“ AA 115, Skutky A. 75 (staré vydání)

Saul, z kterého se stal Pavel byl od této chvíle nesmírně šťastný, že se na cestě do Damašku setkal se svým Mesiášem, v kterého věřil, ale z neznalosti Písem, pronásledoval Jeho následovníky. Později, když Židé Pavla křivě obžalovali a dostal se jako vězeň před vládce Felixe, řekl tato slova: „Ale toto před tebou vyznávám, že podle té Cesty, kterou nazývají kacířstvím, tak sloužím Bohu otců, věře všemu, cokoli psáno je v zákoně a v prorocích.“ Sk 24,13.

A zamysleme se ještě nad slovy, která na obhajobu svého apoštolství apoštol Pavel napsal: „Jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdce. Ano, já jsem nejmenší z apoštolů, nejsem ani hoden, abych si říkal apoštol, protože jsem pronásledoval Boží církev.“ 1K 15,8.9. – Petř

e) **Zacheus...** Lukáš nám o něm podává velice dobrou zprávu: „...žádostiv byl vidět Ježíše, kdo to byl...“ L 19,3.

Nejenže byl vedoucím celníků, ale byl i vynalézavý. Svůj „handicap“ vyřešil tím, že se rozhodl pozorovat Ježíše z „ptačí perspektivy.“ Vyšplhal na fíkovník rostoucí u cesty... Snad se domníval, že ho tam ani nikdo nespatří... Je docela možné, že dřív, než Zacheus zahlédl Ježíše, On se zastavil u stromu a řekl: „Zachee, spěšně sestup dolů, nebo dnes v domě tvém musím zůstat...“ L 19,5.

Úžasné! To byla pocta o jaké se mu ani nesnilo. Jeho skromným přáním bylo „pouze“ Ježíše spatřit, zahlédnout. A Ježíš mu prokázal takovou poctu, kterou mu mnozí mohli závidět. V jedné přednášce se kazatel Randy Skeete, zmiňuje o tom, že mnozí ASD jsou ochotni vzdát se Ježíše i věčného života za „čočkovou kaši,“ kterou svět nabízí, tak, jak to udělal Jákobův bratr – Ezau. Jak smýšlíš o Ježíši Ty? A co znamenalo Ježíšovo

„Musím zůstat v domě tvém?“ Odpověď je ve verši 9. „Dnes spasení stalo se domu tomuto...“

f) **Simeon** měl jediné přání – uzříť Ježíše dřív, než umře. Duch svatý jej ujistil, že se tak stane. Tato chvíle setkání s Ježíšem nastala v době, kdy se Simeon v chrámě modlil a rodiče tam přinesli své dítě – Ježíše. Jak zareagoval Simeon? „Tehdy on vzal jej na lokty své i chválil Boha a řekl: Nyní propouštíš služebníka svého, Pane v pokoji. Nebo viděly oči mé spasení tvé.“ Spasení... ó jak vzácný dar! Žel, že mnozí po něm netouží. L 2, 28.29.

Snad tento výběr „nezapomenutelných příběhů“ postačí. Ale pokud by někdo měl zájem zamýšlet se i nad dalšími, může pokračovat: Slepý Bartimeus... Pastýři, kteří šli vyhledat narozeného Ježíše, jak jim anděl oznámil... Nemocná žena, která se vírou dotkla Ježíšova oděvu... Ochrnutý muž u rybníka Bethezda... Věřící hvězdáři z východu, kteří podle „hvězdy z Jákoba“ cestovali pozdravit Krále z Davidovy dynastie... atd.

Doposud jsme sledovali různé biblické příběhy.

Nyní se zmíním o jiném příběhu...

...zaslala mi ho začátkem roku 2018 jedna sestra. Chci se o něj s vámi podělit. Je zajímavý. Předdesílám, že sestra nepochází z adventní rodiny, ale z katolické.

Ve svém dětství nikdy neslyšela nic o Ellen Harmonové, Whiteové, která si jednou ve snu posteskla: Kdyby byl Ježíš na zemi, šla bych k Němu, padla Mu k nohám a řekla Mu o všech svých utrpeních... Poté se k ní přiblížil anděl, který její přání uskutečnil a přivedl ji k Ježíši... (více se dočtete v Raných Spisech, v knize Zkušenosti a vidění: Sny ses. White: EW 79)

Svůj příběh uzavřu: Po mnoha letech mne napadlo spočítat schody na půdu. Bylo jich 10, 8příček masivního žebříku + trám + vlastní podlaha

půdy. Poslední 2 stupně jakoby označovaly 2 roky mého vyučování „Přítomné pravdy.“ Jak vidět, Pán Bůh má smysl pro detaily.

Lenka Češenková

Věčně s Ježíšem!

V době, kdy Ježíš byl na naší zemi, nebyl problém setkat se s Ním, vidět Ho, toužebně se Jej dotknout... pohledět do Jeho laskavé tváře... Vypsal jsem několik šťastných a nezapomenutelných setkání... Je ovšem smutné, že po Ježíši netoužili všichni Hebrejci. Proč jich bylo tak málo? Proč jen taková malá hrstka? Podobné je to i v naší době, kdy zde budou pouze „ostatky,“ které Jej budou následovat, kamkoliv je povede.

Jistě to znáte. Z olympiády se vrací „zlatí, stříbrní a bronzoví“ vítězové. Kolik lidí se hrne na setkání s nimi... vidět je... podat jim ruku... udělat si snímek. A kolik lidí má zájem vědět něco o Ježíši, o tom, že „přijde velice brzo?“

Nyní otázka do našich řad: Jak je to s námi věřícími? Toužíme po Ném a milujeme Jej, „více než tito...“ J 21,15. Autor jedné staré sionské písně se ptá: „Jak miluješ svého Ježíše...?“ Jak? Máš raději rock a jinou podobnou hudbu?... zajímá tě více volejbal, než Syn Boží... případně necudné oblečení, které hýbe světem... čtení nevhodné literatury...? Nyní několik důležitých rad:

„Mějte víru v Ježíše, jako svého pomocníka. Pamatujte, že... nemáte jít vlastní cestou, ale hledět na Ježíše, jako svého Vůdce a svůj Vzor. Mějte před sebou stále Jeho příklad... Učte se lekcím sebezapření a sebeobětování.“
YI 5. 12. 1883

„Hlídejte si každý okamžik, nasměřujte svoji mysl, k Bohu, místo k oblečení a zbavte se pýchy přebývající ve vašem srdci... Nechť vaše mysl přebývá v nebi a ať se vaše rozhovory dotýkají nebes... Ti, kdo následují

Krista, si zvolili utrpení, sebezapření a budou mít Jeho pochvalu zde, a... slávu, nesmrtelnost a věčný život v budoucnosti.“ YI květen 1854 (Citáty jsou z knihy Synové a dcery Boží str. 86)

Zamysleme se nyní nad myšlenkami v knize Job. Elifaz je tlumočil Jobovi, když jej navštívil:

„Přivykej medle s ním chodit...“ Job 22,21. KP

„Obeznam se s ním...“ PNS

„Nuže sa s ním spriazni...“ Roháček

„Daj sa do priateľstva s ním...“ slov. kat.

Mně se nejvíce zamlouvá králický překlad, ve kterém je myšlenka CHODIT (s Bohem, s Ježíšem) A chodit s Ním, vyžaduje NÁVYK, ZVYK. Chození a přivykáními připomíná idylku z mého dětství – před 70-80 lety, jakou dnes těžko zahlédnete. V té době v našich městech a vesnicích neržali koně pod kapotou aut, ale „ržali“ skuteční koně a vedle nich (matek, kobyl) „hopsala“ malá hříbata. Proč? Učila se zvykat na povely kočího...

Nezapomeňme na myšlenku – **být věčně s Ježíšem**, nepřetržitě. Ve věčnosti budeme získávat nekonečné poznávání plánu vykoupení, když se budeme s Ním procházet „kolem čisté živé vody... nad kterou se klene strom života.“ Zj 22,1.2.

Za Elifazovou radou „Přivykej medle (tedy) s ním chodit...“ následuje výčet požehnání tak úžasných, o jakých se nám ani nezdálo, případně do „srdce ani neproniklo.“ 1K 2,9. Jelikož jsou tak jedinečné, rozhodl jsem alespoň některé vypsat a tvrdím (!), že mají „**příchuť**“ **věčnosti!**

⁽²¹⁾ „Přivykej medle s ním chodit, a pokojně se mít, skrze to přijde k tobě všechno dobré.“ ⁽²²⁾ „Přijmi prosím, z úst jeho zákon a slož řeči jeho v srdci svém.“ ⁽²³⁾ „Navrátili se k Všemohoucímu vzdělán budeš, a vzdálíš-li nepravost od stanů svých“ ⁽²⁴⁾ „Tehdy nakladeš na zemi zlata a místo kamení potočního zlata z Ofier.“ ⁽²⁵⁾ Nebo bude Všemohoucí nejčistším zlatem tvým

a stříbrem a silou tvou.“⁽²⁶⁾ „A tehdáš Všemohoucím kochati se budeš, a pozdvihna k Bohu tváři své.“

Jak vzácné a důležité myšlenky poskytl Elifaz nejen Jobovi, ale i nám. Co tedy máme ve svém životě klást na nejpřednější místo, aby Všemohoucí mohl být i pro nás nejčistším zlatem? Opustit zlé cesty a Jeho zákon uložit ve svém srdci. Ve verši 26 je slovo „kochat se“ ve Všemohoucím. Co to znamená? Mít potěšení (těšit se) mít rozkoš, radost...

Závěr

Vracím se ke slovům, která jsem před „závěrem uvedl: Kochat se, těšit se, mít rozkoš, radost... A nyní se ptám: Co prožívali ti, co se s Ježíšem setkali osobně, případně ve snu, nebo vidění? Radost a jiné zážitky, co se těžko slovy definují, něco, na co nelze zapomenout.

Myšlenky, které jsme četli u Joba, pojednávají o TOM, který je VŠEMOHOUCÍ, Jeho charakter a jednání můžeme přenést na Pána Ježíše. Setkání s Ním zde na zemi trvalo snad jen několik minut... hodin... den. Pán Ježíš nám však zaslíbil, že „budeme s Ním stále, vždycky.“ 1Te 4,17. Tuto přednost vyprosil od svého Otce: „Otče, které jsi mi dal, chci, kde jsem já, aby oni byli se mnou.“ J 17,24.

Z toho vidíme, že Ježíš po nás touží, chce, abychom byli trvale s Ním! Toužíme i my po Něm? Jsme žádostivi kochat se v Jeho přítomnosti, podobně jako „andělé v nebesích vždycky hledí na tvář Otce mého...“ Mt 18,10.

Být s Ním bude něco úžasného. On bude spaseným vysvětlovat plán spasení, jak jej předkládal na cestě do Emaus. Plán, „o kterém pátrali, bedlivě přemýšleli, a jej vystihati usilovali proroci...“

Tento čas, tato chvíle se nezadržitelně blíží, nikdo ji nemůže zastavit. Je nutné, abychom pracovali na svém posvěcení a budování Ježíšova charakteru. **On musí být vším, On musí být naším nejčistším zlatem!**

J. KOVÁČIK březen 2018

Píseň k tématu - Nezapomenutelná setkání s Ježíšem

JÁ CHODÍM DO ZAHRADY SÁM

Já chodím do zahrady sám,
když se ještě skví rosa v růžích
a ten Boží hlas, který vítá nás,
hned k srdci mi zaznívá.

Refr.:

Se mnou chodívá, se mnou mluvívá
a mě dí, já Jeho že jsem.
Toho plesu jas a radostných krás,
nemůže dát celá zem.

On za ruku mne ujme sám
a vodí mne po místech ráje.
A On všechny zve, kterým smutno je
a touží po svém domově.
Refr.:

Jsem šťastná, že jíti tam smím
a těšit se celý den jen s Ním.
A když den se již ke konci chýlí,
cítím, jak srdcem jsem Mu blíž.
Refr.:

PODOBNOST POUZE NÁHODNÁ...?

Že se to stalo samo sebou? Nezdá se mi! V náhodu nevěřím! Za vším děním musí být někdo, kdo dává do pohybu to, co se má stát. Říká se, že „bez větru se ani list nepohne.“ Jelikož jsem „náhodu“ vyloučil, tak kdo stojí za tím, co se děje nejen v přírodě, ale zvláště v oblasti duchovní? Jsou jen dvě možnosti, které mohou způsobit, aby se něco stalo! Buď je původcem Kristus, nebo Satan! Přesně podle biblického podobenství! Strom poznáš po ovoci, dobrý přináší ovoce dobré, zlý vydává zlé! Jiná možnost neexistuje!

Za svého života jsem již nesčetněkrát přečetl životopis dvou judských králů – Ezechiáše a jeho syna Manasese, ale nikdy dříve jsem si neuvědomil, že my – ASD - můžeme mít něco společného s těmito dvěma „adventisty“ Starého zákona, až nyní! Udělejme si proto rozbor jejich duchovního – náboženského stylu života!

Ezechiáš – král judský 2 Kr 18, 1 – 7

Na trůn nastoupil po svém otci Achazovi, když mu bylo 25 let. Byl to muž velice věřící, nesnášel modlářství, které v judském národě v té době bujelo! Písmo o něm říká, že „činil, co dobrého jest před očima Hospodinovýmá všechno tak, jakž činil David otec jeho.“ (2Kr 18, 3)

Je zajímavé, že normou pro činění dobra nebyl nejslavnější z izraelských králů Šalamoun, ale David!

Po nástupu na trůnu se Ezechiáš dal do práce – očistil Jeruzalém a Judu od nejrůznějších pohanských model a pohanských zvyklostí: Odstranil posvátné výšiny (háje), roztloukl pohanské obrazy, pořezal sloupy zasvěcené bohyni Aštartě, rozdrtil měděného hada...

Ale co teď s tím odpadem? Za jeruzalémskou zdí bylo vyhrazeno místo pro nejrůznější „komunální odpad“ – v údolí potoka Cedron. Tam dal tento odpad odnést! (1Kr 15, 13; 2Kr 23, 4; 2Pa 29, 16)

Tento Ezechiášův „hluboký řez“ nelze pojmenovat jinak než **RADIKÁLNÍ REFORMACE!** Byla to reformace do základu – taková, jaká má být!

Za věrnou oddanost svému Bohu Jahvemu obdržel od Něho bohaté požehnání. Jak je vidět, každý člověk se sám rozhoduje, zda půjde za Kristem a odevzdá se mu cele, nebo si zvolí za svého vůdce Satana!

Manasses – král judský 2Kr 21.

Po Ezechiášově smrti, královské žezlo převzal jeho syn Manasses. Měl tehdy 12 let! Lid dostal velice mladého panovníka! Co takový „teenager“ může vědět o povinnostech při řízení své říše!? Jaké poradce si kolem sebe shromáždí? Budou prozíraví, moudří? Anebo to budou takoví, s kterými vyrůstal? Podobné nerozvážnosti se dopustil Šalamounův syn Roboám, když se stal králem!

„... opustil radu starců, kterouž dali jemu a radil se s mládenci, kteříž s ním srostli, a stávali před ním.“ 1Kr 12, 8.

Nevaroval snad už samotný Šalamoun zemi, ve které by vládl „král dítě.“ „Běda tobě země, když král tvůj, dítě jest...“ Kaz 10, 16

Nevím, jak tomu bylo s Manassesem, zda byl od své mladosti připravován na trůn (jak se to děje v současnosti v Anglii). Nedočetl jsem se o tom! Ovšem Písmo nám podává velice smutnou zprávu o jeho duchovním životě. Opustil Boha svého a páchal nejhorší ohavnosti. Obnovil modloslužbu, kterou jeho otec vymýtil! (Podrobnosti se dočtete v 2Kr 21, 1-17) Podle rabínské tradice zavraždil i proroka Izaiáše.

Jak je možné, že způsobil tak hroznou duchovní spoušť. Kde se to v něm vzalo? Byl přece vychován „na čistém mléce“ – duchovní stravě, kterou Bůh dal svému lidu! Měl bohabojného otce...! A najednou se mu zalíbil pohanský způsob života, kult Aštarty – zeleného stromu a dalších pohanských slavností přinášejících „vzrušení.“

Bůh dlouho shovával, ale míra Jeho trpělivosti skončila! Dopustil, aby Manasses byl v řetězech odveden jako zajatec asyrským králem do Babylona. Když se později před svatým Bohem pokořil, dal mu milost a mohl se vrátit zpět do Jeruzaléma. (2Pa 33, 11-16) Po svém návratu

provedl očistu od pohanských kultů, které kdysi, ve svém království zavedl. Vzpamatoval se po tvrdé škole, kterou absolvoval v cizí zemi. „Konec dobrý, všechno dobré!“

Nyní může někdo říci: Jak je možné, že jeho otec byl „dobrým stromem“ a Manasses „zlým ovocem?“ Odpovím: Jak je možné, že Ezechiáš byl „dobrým ovocem,“ přestože jeho otec byl „stromem zlým?“ (2Kr 16, 1-4) Odpověď je jednoduchá a zmínil jsem se o ní na začátku: Nic se neděje náhodou, za každým děním někdo (něco) musí být!

Opakujeme dějiny...

...těch, co byli před námi! Dopouštíme se stejných omylů, chyb, které dělali oni! Šalamoun, který se dopustil hříšných omylů, řekl: „...aniž jest co nového pod sluncem.“ Kaz 1, 9.

Jsmo v současnosti zásadní tak, jako když jsme poznávali adventní pravdy? Jsmo schopni čelit názorům světa, který znehodnocuje, pošlapává zásady? Navrací se mnozí k tomu, čeho se v minulosti vzdali? Je naše ryzost čistá anebo zašlá bez trpytu?

Abych současnou situaci přiblížil, vrátím se do doby, kdy v počátcích adventizmu v naší zemi, světáci přijímali Boží pravdu! Do doby vzdálené osmdesát a více let. K nim patřili i moji rodiče. Sekta sobotářů nebyla v oblibě, nevěřící jim působili mnohé problémy. Byla to těžká doba a stát se adventistou sedmého dne vyžadovalo vlastnit mnohem větší víru, než je tomu nyní! Ti, co se rozhodovali ke svatému křtu, se museli vzdát všeho nebiblického. Než budu konkrétnější, tak se zaměřím na...

podobnost prvních adventistů s Ezechiášem...

...podobně i tito naši otcové a matky ve víře, odkládali vše, co kdysi obdivovali, co mělo pohanské kořeny – Vánoce, Velikonoce, neděle, atd. Rovněž se zbavili svých ozdob, prstenů, náramků, náušnic, řetízků, líčení, (výstředního) oblékání...Tomu všemu dali „DOBROU NOC!“

Čas ovšem plynul až do současné doby. Uplynulo STO LET! Nejen, že svět se změnil k nepoznání, ale i ... - a zde se dostávám k druhému obrazu.

Současná podobnost s dobou krále Manassesese!

Zatímco král Ezechiáš uskutečnil očistu a reformaci, Manasses způsobil v národě deformaci duchovního života! Je mi smutno, že dnes se někteří ASD ubírají podobnou cestou!

Stali se z nich „archeologové,“ ubírající se k potoku Cedron a v tamějším smetišti vykopávají, objevují to, co tam naši předkové vyhodili, neboť to považovali za „smetí,“ když poznali Krista! (Fi 3, 7-8) Některé překlady hovoří o „bezcevném braku“. Co tedy mnohé adventistky dávají na sebe, když chtějí být „in“???

To není ovšem všechno! V kurzu (v módě) začínají být i svátky slunovratu – Vánoce! A dokonce se nechali slyšet i někteří kazatelé, když v době zmíněných pohanských svátků (2014) zaměřili na ně i svá kázání a to podle „vzoru“ jiných „křesťanských“ duchovních (farářů)! Není se pak co divit, když členové je následují! Dnes, v době „bezmezní svobody,“ je možné vše!

Tato skutečnost mi něco připomíná: Když v době minulé jsme byli různě omezováni, asi už tehdy někteří ronili slzy, že si nemohou pořádit „křesťanské Vánoce.“ Podobali se izraelským ženám za proroka Ezechiela, které oplakávaly Tammúze, pohanského bůžka. (Ez 8, 14)

V minulosti se adventistické ženy neoblékaly výstředně, jak se to mnohdy děje teď. Od ostatních žen se výrazně lišily, v davu je nebylo možné nevidět, a nyní...? Bohyně módy slaví svůj triumf! Čím vším se dáme ještě „naklonovat.“ Které biblické zásady jsme schopni vyřadit jako zastaralé, aby nás více neobtěžovaly?

CUDNOST – téměř neznámý pojem! Popotahování krátkých sukní není cudnost! To, že je krátká, vědělas už při koupi a na příště si ji do sboru oblékneš opět – i když ti zrcadlo prozradí, že krátká je! Stydlivost a cudnost nelze vynutit ani Božím zákonem. Bůh jen varuje a radí. Charakteristika svůdných Izraelitek – a tedy i adventistek – je uvedena u Izaiáše 3, 16. 17! Jsou ženy v bikinkách, když odhalují před cizími muži na plážích (u bazénů) svoji nahotu, ještě vůbec cudné, stydlivé?

Radím všem, aby si přečetli knihu Plíživý kompromis od Joe Crewse – a věřím, že se mnohým otevrou oči a poznají, že se svým nevhodným oblékáním neřídí radami Písma. Uvedu z této knihy některé myšlenky:

„Je nahota slušná? Otázka oblékání je asi nejcitlivější oblastí, ve které je třeba stanovit pravidla na základě biblických zásad... Móda ničí rozumové schopnosti a stravuje duchovnost našich lidí... Buďme upřímní a přiznejme si, že odhalené lidské tělo je schopno dohnat člověka ke hříchu v myšlenkách i v činech... Bůh nikdy neměl v úmyslu, aby se sexuální vzrušení muže vyvolávalo mimo manželskou ložnici. Aby ho Bůh ochránil, vložil do ženy křehký cit v podobě smyslu pro cudnost a zdrženlivost, aby své tělo nevystavovala nikomu jinému, než svému manželovi... Pod rostoucím vlivem hříchu ženy odhodily morální zábrany.

Volně ukazovaná nahota nebo provokativní polooblékání se staly všeobecně p ř i j í m a n ý m pravidlem moderní doby...” (str. 23 -26)

Jaké další „smetí“ postupem času zdomácnělo v našem a d v e n t i s t i c k é m prostředí? Co taková

„nábožensko-rocková“ hudba, pití zrnkové kávy, rozvodovost, uvolněnější názory ohledně svěcení soboty, ignorace Ducha prorockého, závislost na TV a Internetu (nebezpečná past)?

Závěrečný dodatek

Chceme-li být chrámem Ducha svatého, nemůžeme, ani se nesmíme nechat unášet proudem světa a nechat jím ovlivňovat svůj charakter a jednání.

Když měl být na sinajské poušti vybudován svatostánek, Mojžíš byl Bohem povolán na horu, kde mu byly ukázány všechny věci, z kterých má být stánek postaven. Byly mu ukázány rozměry, potřebný materiál, počet kusů... A příkaz zněl: „Hleď, udělej všechno tak, jak Ti bylo na hoře ukázáno!“

Co kdyby si Mojžíš řekl, udělám kněžím pro letní dobu lehčí a kratší sukně? Nemohl nic „vylepšovat“ – neboť lidský rozum je ovlivňován hříchem.

A jak řešil Pán Ježíš záležitosti v programu spasení? Tak jak uvádí prorok v žalmu 40, 9! Podobně i my máme jednat podle rady Písma a ne jak svět radí. Naším vzorem je Ježíš! (Žd 12, 2)

Vědí vůbec současní ASD, ale i postmoderní kazatelé, jak prožívali svoji víru a jakými zásadami se řídili generace těch, co byli před nimi?

V závěru dějin se sobota stane zkušebním kamenem věrnosti Bohu. Nevzdají se jí mnozí, když jim budou nabídnuty „výhody“ – až ti, kdo se neskloní před šelmou, nebudou moci kupovat ani prodávat? Stará generace ASD se rapidně zmenšuje – je nás stále méně! Co udělají s praporem Boží pravdy ti, co zde budou? Zmocní se ho a půjdou rovněž „proti proudu?“ To jsou vážné otázky, nad kterými se musíme zamyslet! Končím své zamyšlení prosbou, aby nás Pán všechny obdařil takovou odvahou, jakou měl mistr Jan Hus!

„Však já půjdu beze strachu, nezmateš mne, satane! Mne můj Ježíš vede stále rovnou cestou dál a dále, sáhněte si po mém prachu, krvelační katané!“

Neodvolám slova svého, svaté pravdy nezhadím. Ať se vratký krok můj sblíží, rovnou cestou až ke kříži: za Ježíšem, za čest Jeho, časný život nasadím!“

J.KOVÁČIK

Z RÁJE
DO RÁJE 4.2018

Působit pokoj - vyžaduje nový postoj!

Chce-li někdo jít za mnou, ať se zřekne sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě. Kdokoli by si chtěl zachránit život, ztratí jej, ale kdokoli by ztratil svůj život pro mě, ten jej nalezne. (Mat 16,24.25) NBK

Působit pokoj, není normální lidskou činností. „Normální“ člověk se podle světských hodnot v první řadě zajímá jen o sebe samého a svůj prospěch. Jak se ke mně lidé chovají? Dostal jsem svůj podíl? Prokazují mi lidé patřičnou úctu? To jsou pro lidi ty nejdůležitější otázky. Ničí pokoj a vyvolávají konflikty. Ježíšovou odpovědí je pohled na kříž.

Myslím, že nikdo z nás nebude fyzicky ukřižován. Každý křesťan však musí ukřižovat svoji přirozenost, která se snaží dostat na první místo a dělat všechno po svém.

Abychom pochopili, co Ježíš myslel tímto veršem, potřebujeme si připomenout, že hřích v tom nejzákladnějším smyslu klade naše já, naši vůli (ne Boha a Jeho vůli) do centra našeho života. Hřích je vzpoura vůči Bohu v tom, že naše já se stává tím, na co se zaměřujeme a co nás ovládá.

Toto zaměření se na sebe, které je pro lidské bytosti tak přirozené, musí zemřít. Dietrich Bonhoeffer velmi výstižně vyjadřuje, co znamená být křesťanem: „Když člověka povolává Bůh, volá ho, aby přišel a zemřel.“

Tváří v tvář Kristovým výrokům jsme postaveni před rozhodnutí. Buď ukřižuji já jeho, nebo on mě. Neexistuje jiná cesta. Naštěstí po ukřižování přichází nové narození v Kristu.

Pokud chci být tím, kdo působí pokoj, musím začít ukřižováním a znovuzrozením. Bez této zkušenosti budu jen rozmrzelým, nepříjemným a sobeckým členem církve – ztělesněná katastrofa. Ale pokud prožiji zkušenost ukřižování a nového narození, stanu se služebníkem živého Boha a budu milovat své bližní. Vykročím na cestu k tomu, aby se ze mne stal člověk, který působí pokoj.

Pomoz nám, Otče, najít kříž, který je začátkem cesty k tomu, abychom byli skutečnými křesťany a tvůrci pokoje. ■

Z knihy

„Myšlenky z hory Blahoslavenství“

Konej své dílo!

Bůh dal každému člověku dílo, které má konat. Dábovým úkolem je, aby člověka od tohoto díla zdržoval. Může ti představovat jiné, slibnější věci; může tě vábit světskými vyhlídkami; může tě napadat pomluvami, týrat tě falešnými obviněními a zatahovat tě do díla obhajoby svého charakteru. Může zaměstnávat pobožné lidi, aby o tobě lhali, vydavatele, aby tě ostře kritizovali, a znamenité muže, aby tě hanobili. Můžeš mít proti sobě celé spojení Piláta, Heroda, Annáše a Kaifáše. Může vedle tebe stát Jidáš, který tě prodá za třicet stříbrných. A ty se jen můžeš divit, odkud to všechno přichází.

Cožpak nevidíš, že to vzniká v dábově dílně, aby tě odvracel od tvého díla a od poslušnosti vůči Bohu?

Konej své dílo! Neucukni jen proto, že lev řve! Nezastavuj se jen proto, abys házel kamením na satanovy psy; neplýtvej časem, aby ses honil za dábovými zajíci. Konej své dílo! Nech lháře, aby lhali; nech

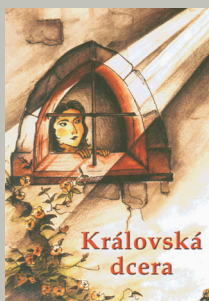
sektáře, aby se handrkovali; nech světské a náboženské organizace, ať vynášejí svá usnesení; nech vydavatele, ať publikují, co se jim zlíbí; nech d'ábla, ať si dělá to nejhorší, co může, ale hled', aby nic z toho tě nedrželo zpátky od díla, které ti dal Bůh.

On tě neposlal do světa na to, abys vydělával peníze. Nepřikázal ti, aby ses stal bohatým. Nikdy tě nepobídl, abys obhajoval svůj charakter. Nikdy tě nepostavil do díla odporu proti satanovým lžím, které o tobě, spolu s jeho služebníky, rozšiřuje. Pokud tak budeš činit, nebudeš dělat nic jiného – budeš pracovat pro sebe, a ne pro Boha.

Konej své dílo! Necht' je tvůj cíl tak stálý jako hvězda na nebi. Ať si svět pění a řve. Útoky budou přicházet, budou ti křivdit, budou tě urážet, očerňovat tvé jméno, budou tebou pohrdat a odmítat tě. Ty však se s nezdolnou rozhodností postarej o to, abys neochvějně následoval onen velký cíl svého života a účel tvého bytí, až nakonec budeš moci říct, „Vykonat jsem dílo, které jsi mi dal.“ ■

Autor neznámý

Překlad: *Pra del Torno Publishin*
Kontakt: *pradeltorno@gmail.com*

Královská dcera a jiné povídky pro dívky

Soubor pravdivých příběhů vydavatelů Ellen, James a Edsona Whiteových

Formát A5, 162 stran
cena 60 Kč

Ve stopách velkého lékaře

E. G. WHITE

Tak, jako byl náš Spasitel, jsme i my na tomto světě proto, abychom sloužili Bohu. Jsme zde, aby...

Formát A5, 360 stran,
cena 70 Kč + porto

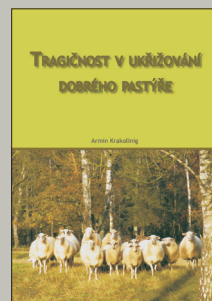

Poslední události konce dějin

Pavel Grulich

Proč dochází stále častěji...
Z jakého důvodu je svět ohrožován...
Jak je možné...

Barevné
Formát A5, 235 stran
cena 70 Kč

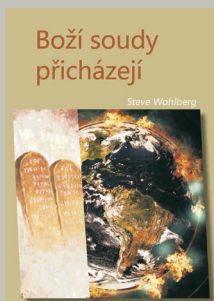

Tragičnost v ukřižování dobrého pastýře

Armin Krakolinig

Ježíš je ten dobrý pastýř. Jak sám Ježíš rozuměl svému příchodu, učení, uzdravování, utrpení a smrti pro nás a naše hříchy?

Celobarevné
Formát A4, 60 stran
cena 70 Kč

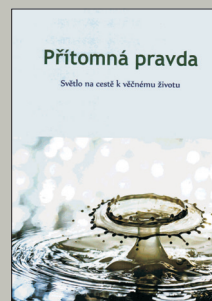

Boží soudy přicházejí

Steve Wohlberg

Tato knížka obsahuje dobré i špatné zprávy. Ať tomu věříme, nebo ne, život na této planetě se zhorší a to do velké míry, předtím.....

Formát A6, 40 stran
cena 10 Kč

Přítomná pravda

Studijní materiál

Pro křesťany je naprosto jasné, že Bible je Boží slovo. Víme však...

Celobarevné
Formát A4, 166 stran
cena 99 Kč

Bůh hovoří ke konci světa

Steve Wohlberg

Mnozí z vás si uvědomují, že planeta země je v těchto dnech v problémech. Chtěli byste odhalit skryté.....

Formát A6, 40 stran
cena 10 Kč

Rozhovor s Ježíšem o sobotě

Gordon Anderson

Základní poznatky dodržování soboty

Formát A6, 32 stran
cena 10 Kč

Ten, který přichází

Takové je poselství, které nabízí lidem Bible. Představuje Ježíše Krista pověřeného navrátit světu jeho skutečný úděl. Ohledně tohoto tématu však panují jen samá nedorozumění! Jak divná tvrzení jsou často přičítána na účet Písma svatého! A přesto, čteme-li je správně, poselství Bible je nádherně srozumitelné, vyvážené, moudré.

**Formát A5, 280 stran,
cena 50 Kč + porto**

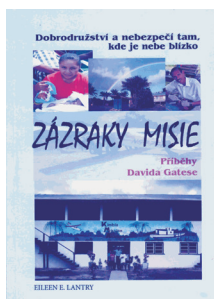

Aktuální výklad 7 troubení

na základě textu Zjevení a Ducha proroctví

Armin Krakolinig

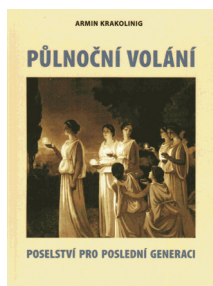
**Formát A4, 80 stran,
cena 25 Kč + porto**

Příběhy Davida Gatese

Dobrodružství a nebezpečí tam, kde je nebe blízko. Volné pokračování knihy Misijní pilot od téhož autora.

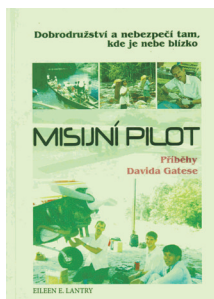
**Formát A5, 180 stran,
cena 99 Kč + porto**

Půlnoční volání

Poselství pro poslední generaci. Ježíšův návrat se stále přibližuje. Naplnění proroctví o dění ve všech sférách našeho života by nás mělo udržovat v bdělosti.

**Formát A5, 131 stran,
cena 35 Kč + porto**

Příběhy Davida Gatese

Dobrodružství a nebezpečí tam, kde je nebe blízko.

**Formát A5, 180 stran,
cena 99 Kč + porto**

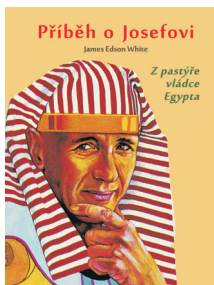

Kniha Job

Cílem této knihy je ukázat čtenáři, jak je možné vstoupit do života vítězství nad sklíčovými problémy.

Armin Krakolinig

**Formát A5, 180 stran
Tvrdé desky:
cena à 35 Kč + porto
Měkké desky:
cena à 25 Kč + porto**

Příběh o Josefovi

Čistá a přímá povaha mladého pastýře, pečujícího o stáda svého otce, příznivě ovlivnila jeho fyzické a duševní schopnosti. Skrze obecenství s Bohem a

**Formát A5, 60 stran
cena 40 Kč + porto**

Touha po Ježíši

Z obsahu: Čas se naplnil, Ježíš náš Záchrance, Boží království je blízko, Ježíš nás varuje....

**brožurka Formát A5,
32 stran
cena 15 Kč**